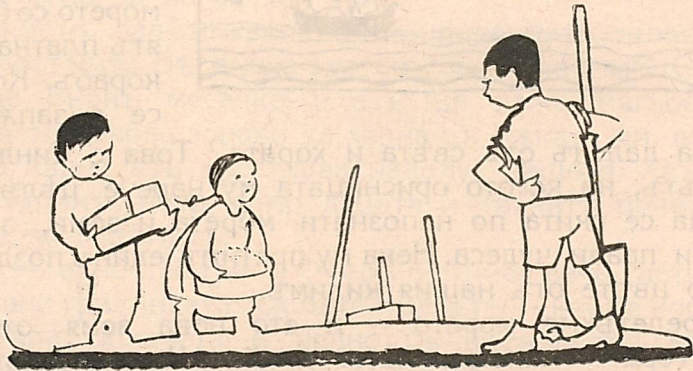

й сестри отидоха на царския празникъ, а нея оставиха сама. Тя седи до огнището и чертае съ пръстче въ пепельта името на царския синъ. Ще вземемъ и нея при насъ — въ Хвърчащия Килимъ, нали?

По-високо и по-високо се качваме. Небето е бистро и срѣдъ него грѣятъ много, много звѣзди. Предъ насъ лети голѣма чудна птица — Синята птица, детко, и ни води въ страната на щастието. Ето — мѣркатъ се далечъ високи златни кули срѣдъ бѣлоснѣжни облаци. Ние летимъ, летимъ нататъкъ. А на голѣмитѣ порти стои усмихнатъ Дѣдо Снъчо и ни посреща:

„По-скоро! По-скоро, де! Откога ви чакамъ!“

К. Константиновъ.

ЗИДАРИ.

Днеска дѣдо е засмянъ —
Гости има даровити:
Внука Гого, Лина, Ванъ, —
Чисти, спретнати, омити.

Смѣхъ и викъ до Бога чакъ,
Че широкъ е дѣди двора,
Малъкъ Гого е юнакъ,
Но все пакъ е до умора.

И веднага той се спрѣ,
Прѣста туря на устата,
Двора хубаво обзрѣ,
Па извика на децата:

„Тукъ на дѣденцето нашъ
Кжща трѣбва да сградиме! —